

Фредерик Льоноар „Душата на света“

Тези странни събития се развиха в рамките на няколко часа.

Старият равин Соломон си седеше в кухнята и отведнъж чу глас, който му каза: „Иди в Туланка“. Той извика жена си Рашел, но тя не бе чула нищо. Реши, че нещо му се е присторило, но гласът се обади отново: „Не се бави, иди в Туланка“. Тогава си рече, че може би Господ му говори. Но защо тъкмо на него? Раби Шломо, както го наричаха, бе закачлив и общителен човек и клонеше към либералния юдаизъм. Бе напуснал Ню Йорк преди четирийсет години със съпругата и четирите си деца и се бе преселил в Йерусалим. Ревностно изучаваше кабалата, мистичното течение в юдаизма, и я разясняваше на неколцина свои възпитаници – евреи и неевреи. Помоли внука си Бениамин да провери в интернет къде се намира Туланка.

– Това е будистки манастир в Тибет – съобщи му младежът.

Последователят на кабалата направо се втрещи.

– Че защо Всевишният ще иска да ме прати на осемдесет и две годишна възраст в Тибет?

Анся не успяваше да заспи. Младата жена излезе от своята юрта и се загледа в звездното небе. Бидейки чергарка и пастирка, тя обичаше безкрайния небосвод, обичаше и ширналите се монголски степи, сред които бе живяла почти открай време. Дробовете ѝ се изпълниха със свеж въздух и тя пое отново към юртата – делеше я с леля си, жена шаман, която общуваше с духовете. От няколко години насам старицата бе открила дарби у своята племенница и я посвещаваше в тайните. Почти всеки ден при двете жени идваха хора за съвет.

Анся беше много красива и необвързана, та някои мъже си измисляха болезки просто за да се срещнат с нея. Тогава тя се измъкваше от юртата и се занимаваше с добитъка, оставяйки ги разочаровани в компанията на старата си полусляпа леля. Ако пък се появяха истински страдащи, тя тупкаше по своята тарамбука и призоваваше духовете да дарят свобода на телата и душите им. Танцуваше и изпадаше в транс.

През изминалия ден я бе изнурило странно видение. Докато полагаше грижи за една млада майка, се бе появил светъл дух и ѝ бе дал знак, че трябва да замине. Анся не бе успяла да проумее посланието и се бе обърнала за помощ към леля си, която не беше отвърнала нищо. Ала когато влезе отново в юртата посред нощ, леля ѝ седеше на постелята си и ѝ каза:

– Яви ми се сън къде трябва да отидеш. В един тибетски манастир на границата между Китай и Индия. Тръгни още призори.

На хиляди километри оттам отец Педро също бе споходен от сън. Родом от Салвадор де Баия в Бразилия, монахът католик се бе преселил преди повече от двайсет и пет години в американския щат Орегон.

Беше напуснал траписткия манастир, за да се уедини в скромна горска постница, където възнамеряваше да прекара остатък от живота си в постоянни молитви.

Ала ето че насън бе видял момиченце, което му бе наредило незабавно да отпътува за онзи там тибетски манастир на другия край на света. Сърцето му на бразилец бе покорно пред истината на сънищата и пред особените вълшебства на тоя свят. Заинтригуван, той изостави колибката си и замина за Китай.

Ма Ананда, просветлена хиндуистка, ръководеше малък ашрам в северната част на Индия. Закръглена, на неопределима възраст, тя от детството си бе призната за светица, за „жива освободена“. Оттогава непрестанно бе наставлявала, без някога да е била наставлявана.

Тръгна на разсъмване, без дори да погледне назад към своите следовници, които тъжаха, че ги напуска, без да съобщи някому къде отива и за колко време.

От своя страна учителят Кун обясни на съпругата си какво му се е случило. Старият и мъдър китаец живееше със семейството си недалеч от Шанхай. Грижеше се за малък даоистки храм и едва преживяваше, прекарвайки дните си, седнал върху възглавница на земята, като обучаваше неколцина възпитаници, сред които и представители на Запада, на основите на китайската мъдрост. Съвсем неясно защо в залеза на живота си бе развил силна страст към технологиите. Притежаваше лаптоп и сатфон, а за седемдесет и петата му годишнина неговите ученици му бяха подарили свръхмодерен джипиес, който той използваше единдва пъти седмично, за да отиде до съседното село, макар да знаеше пътя наизуст. Една сутрин, включвайки джипиеса, с изумление откри, че на монитора са изписани някакви географски координати. Провери ги от любопитство и установи, че съответстват на някакво място в Тибет. Увери се напълно, че никой не е пипал джипиеса, и реши да се посъветва с „И Дзин“. Пророческата книга му отговори: „Добре е да се замине“. Тогава той без повече колебания целуна жена си, децата и внучетата си и пое на път към Тибет.

Пътуването се оказа доста по-тежко изпитание за шейх Юсуф, основател на малко суфитско мюсюлманско братство в Нигерия. Грамадният мъж направо застина, когато съзря буквите Т, У, Л, А, Н, К и А да просветват загадъчно върху първата страница на книгата, която четеше. Същевременно вятърът разлисти неговия Коран и му посочи сурата на пътешествието.

Шейх Юсуф тъжеше, разделяйки се със семейството си, тъй като жена му наскоро бе родила петото им дете – Лейла. Ала силата, която го тласкаше да замине, бе могъща. Той не знаеше по кои пътища да поеме, но съдбата го водеше и той следваше знаците и се доверяваше на срещите.

Най-много се колеба холандката Габриела, философ по образование. Тя преподаваше гръцка философия в университета в Амстердам и бе ревностна последователка на мъдреците стоици и на най-знаменития гражданин на Амстердам – Спиноза. Беше около четирийсетгодишна, за нея мъдростта бе лишена от религиозна окраска и представляваше особена смесица от разум и интуиция, като преди всичко трябваше да принася полза в живота. От няколко години Габриела членуваше във феминистка масонска ложа и се бе запалила да изучава различните символи. Не

успяваше да заспи, стана посред нощ, включи телевизора и се загледа в предаване, посветено на тибетския будизъм.

Когато споменаха манастира Туланка, тя усети как потръпва от глава до пети. Непонятно защо, изпита непреодолима потребност незабавно да зареже всичко и да отиде в този манастир. Взе приспивателно и се опита да отхвърли натрапчивата мисъл. На заранта обаче срещна на улицата някаква жена, която изкрещя на кучето си: „Туланка!

Мирен!“ Това разсея последните ѝ съмнения. Грабна телефона и помоли бившия си съпруг да се грижи за дъщеря им Наташа няколко седмици. Той отказа – трябвало да отиде на някакъв конгрес в чужбина. Тогава момичето, което бе чуло телефонния разговор, започна да умолява майка си да вземе и нея в Тибет. Тъкмо започваше лятната ваканция и тя нямаше никакви ангажименти за месец и половина. Наташа скоро щеше да навърши четиринайсет години, бе напориста, проявяваше любопитство към всичко и мечтаеше за пътешествия. Отначало Габриела не се съгласи и се опита да измисли някакво друго решение. Странно обаче – всички възможности се оказаха неосъществими. Философът просто се примири със заключението, че такава е волята на съдбата.

Наташа се спусна и прегърна майка си:

– Иии, наистина ли? Вярно? Заминаваме за Тибет!

До манастира Туланка, издигнат върху остра скала на височина близо четири хиляди метра, долепен до изцяло покрита със сняг планина, не можеше да се стигне с кола. На петнайсетина километра от него бе разположено малко селище. Имаше един-единствен хотел, точно срещу автогарата. По-малко от седмица след началото на тези събития в него се озоваха раби Шломо, шаманът Анся, отец Педро, Ма Ананда, учителят Кун, шейх Юсуф, Габриела и нейната дъщеря Наташа.

Бяха единствените чужденци, отседнали в хотела, и веднага се запознаха. Общуването помежду им бе лесно, тъй като говореха английски. Зачудиха се, когато разбраха, че всички са били призовани така загадъчно.

За какво ли бяха дошли тук? Никой не можеше да отговори. Странният начин, по който бе осъществена „връзката“ с тях, фактът, че бяха представители на основните философски и духовни традиции на човечеството, сякаш подсказваха някакво ясно основание съдбата да ги събере. Но какво ли бе то?

И тогава при тях дойде един стар тибетски лама от Туланка. Лама Дордже бе придружен от двама по-млади монаси, всеки от тях водеше по един кон. Той изслуша съсредоточено разказите на чужденците и им предложи да натоварят своя багаж на конете и да ги отведе в манастира.

– Напълно съгласни сме да ви последваме, друже, но кажете ни поне защо сме събрани тук – обърна се към него раби Шломо, докато останалите гледаха одобрително.

Старият лама се поусмивна:

– Самият аз преди три дни сънувах, че трябва да дойда да взема от селото седем мъдреци от странство, четирима мъже и три жени, както и едно русокосо момиче, и да ги доведа в манастира. С каква цел обаче? И аз като вас нямам представа!

Поради напредналата възраст и умората на някои мъдреци преходът до Туланка трая три дни и две нощи. Друмниците си оказваха помощ в тежките участъци на стръмната пътека. Привечер на третия ден най-сетне видяха манастира. Красотата на гледката ги накара да забравят изтощителното пътуване и прилошаването от голямата височина, изпитано от неколцина. Тук живееха двайсетина тибетски монаси, подчинени на млад дванайсетгодишен лама: Тензин Пема Ринпоче.

В съответствие с тибетската традиция той още като дете бе признат за прероден от един велик духовен водач, лама Токден Ринпоче, предишния наставник на манастира. Бяха определили лама Дордже, най-близкия следовник на лама Токден, за настойник на преродения. Преди да умре, лама Токден бе пожелал неговият приемник да бъде възпитан тъй, че да познава и тибетската, и западната култура. Бе дал и символични указания относно мястото на идното си въплъщение.

Три години след смъртта му лама Дордже бе открил преродения си учител, следвайки напътствията. Посред зима пред прозореца на къщурката, където току-що се бе родило детето, бяха поникнали цветя и това бе удивило родителите му, обикновени селяни. Детето бе двегодишно, когато лама Дордже за пръв път бе посетил семейството. Беше се облякъл като прост слуга, а друг монах се бе представил за лама. Детето обаче не бе проявило интерес към монасите, а бе пристъпило към предрешения като слуга стар лама и му бе казало с усмивка:

– Лама Туланка, лама Туланка!

После се бе пресегнало към молитвената броеница на шията на ламата, която бе принадлежала на стария наставник на манастира, и бе викнало силно:

– Мое, мое!

Лама Дордже бе заплакал от радост и бе довел детето заедно със семейството му в манастира. Бяха му оставили името Тензин, но бяха добавили към него името Пема и титлата Ринпоче, която означава „драгоценен“. Подир няколко седмици, прекарани в манастира, семейството си бе заминало, а монасите поеха грижата за детето. Те поканиха лама, живял в Канада, за да му преподава английски и да го запознае със западната култура. В съответствие с указанията на неговия предшественик момченцето не бе посветено за монах, а благословено като обикновен мирянин. При навършването на пълнолетие щеше да има право на избор между светския и монашеския живот; междувременно живееше с монасите и носеше като тях червено-жълта одежда.

Още през първата вечер всички се събраха на площадката пред манастира заедно с момчето. Тензин взе думата с увереност, която удиви гостите:

– Установявам – каза той, – че по тайни пътища кармата е довела тук осем мъдреци, представители на основните световни духовни течения: жена шаман, европейски философ, просветлена хиндуистка, китайски учител даоист, еврейски равин кабалист, християнски монах, мюсюлмански учител суфит, а, разбира се, да не пропускате и будисткия монах лама Дордже.

Младият лама замълча за миг и отправи поглед към Наташа, която го наблюдаваше с лъчистите си сини очи.

– Щастлив съм, че девойка със слънцеозарена коса и небесни очи е с вас. Навярно въпреки своята младост и тя е надарена с голяма мъдрост.

Нежното лице на Наташа поаленя. Тензин се усмихна леко и продължи да развива мисълта си.

– Всички вие сте дошли по свободна воля, следвайки вдъхновеното в сърцата ви, без да имате представа за какво е това пътуване, размирило живота ви. Ще направим всичко, за да бъде пребиваването ви тук колкото се може по-приятно, макар нашият манастир да е беден и уединен.

За кратко настъпи тишина, а след това отец Педро взе думата:

– Благодарни сме ви за топлото посрещане, лама Тензин. Простичката обстановка със сигурност няма да ни причини неудобства, тъкмо напротив. Ала по устните ни пари само въпросът как да узнаем защо сме тук и за колко време.

Всички мъдреци изразиха гласно потвърждението си.

– И аз не зная нищо повече, също като лама Дордже. Не ме е спохождал никакъв сън, нито съм чул глас.

– Няма защо да се безпокоим – рече кротко жената шаман Анся. – Силата, която ни е довела тук, ще ни подсказва какво трябва да направим.

– Несъмнено – потвърди Ма Ананда. – Да се оставим да бъдем насочвани и ще видим какво ще стане.

– Ако нещата ще траят дълго, ще ми се някак да чуя семейството си – обади се шейх Юсуф. – Има ли начин човек да се свърже с външния свят?

– Уви, не! – отвърна лама Дордже. – Нямаме нито телефон, нито интернет. Манастирът е напълно уединен и никога не сме изпитвали подобна необходимост. Надявам се да сте предупредили вашите близки, че може да отсъствате доста продължително...

– Разбира се – намеси се Габриела. – Обаче някои от нас имат семейства, не бива да се прекалява.

– Не се тревожете! – включи се учителят Кун със закачлива усмивка. – Винаги нося със себе си сатфона и лаптопа...

Габриела изгледа изумена стареца, който сякаш бе дошъл от древността, и избухна в заразителен смях.

– Проблемът за връзката с външния свят е уреден, при това положение ви каня да опитате от нашето прочуто препечено ечемичено брашно цампа – заключи бодро Тензин.

Всички одобриха с радост предложението. Все още никой не можеше да си представи какво има да се случва.